

Beatrix Potter Stories

Die Kleremaker van Gloucester

Die Snyer van Gloucester

In die tyd van swaarde en pruike en volrok-jasse met afhangende lint – toe here nog kantmanchette en goutrande wesies van paduasoy en tafsy gedra het – het daar 'n kleremaker in Gloucester gewoon. Hy het in die venster van 'n klein winkeltjie in Westgate-straat gesit, kruisbeen op 'n tafel van oggend tot donker. Heeldag lank, so lank as wat die lig dit toegelaat het, het hy gestik en geknip, sy satyn, pompadour en glansstof aanmekaar gesit; materiale het snaakse name gehad en was baie duur in die dae van die Kleremaker van Gloucester.

Maar hoewel hy fyn sy vir sy bure aangekaar gewerk het, was hy self baie, baie arm – ’n klein ou mannetjie met ’n bril, ’n ingevalle gesiggie, ou krom vingers en ’n pak verslete klere. Hy het sy jasse sonder mors gesny, presies volgens sy geborduurde lap; daar het net baie klein stukkies en snysels op die tafel gelê – “Te smal stukkies vir enigiets – behalwe miskien vir muisies se baadjies,” het die kleremaker gesê.

Op 'n bitter koue dag naby Kersfees het die kleremaker begin om 'n jas te maak ('n jas van kersiekleurige, geribde sy, geborduur met viooltjies en rose), en 'n roomkleurige satynwesie (versier met gaas en groen fluweelkoord) vir die burgemeester van Gloucester.

Die kleremaker het gewerk en gewerk, en met homself gepraat. Hy het die sy gemeet, dit om en om gedraai, en dit met sy groot skêr in vorm gesny; die tafel was vol kersiekleurige snysels.

“Geen breedte nie en op die kruis gesny, dit is geen breedte nie; skouertjies vir muise en lintjies vir die skare! Vir muise!” het die Kleremaker van Gloucester gesê.

Toe die sneeuvlokkies teen die klein loodglasvenstertjies begin val en die lig afgesny het, was die Kleremaker klaar met sy dag se werk; al die sy en satyn het uitgesny op die tafel gelê. Daar was twaalf stukke vir die jas en vier stukke vir die wesie, en daar was sakflappe en moue en knope – alles netjies in orde.

Vir die voering van die jas was daar fyn geel tafsy, en vir die knoopsgate van die wesie was daar kersiekleurige gedraaide sy. En alles was gereed om die volgende oggend aanmekaar te werk – alles was gemeet en voldoende – behalwe dat daar net een enkele string kersiekleurige gedraaide sy kortgekom het.

Die kleremaker het teen donker uit sy winkeltjie gekom,
want hy het nie snags daar geslaap nie; hy het die venster
toegetrek en die deur gesluit, en die sleutel saamgeneem.
Niemand het snags daar gewoon nie, behalwe klein bruin
muisies – en hulle het in en uit gehardloop sonder enige
sleutels!

Want agter die houtpaneelwande van al die ou huise in Gloucester is daar klein muistrappies en geheime valdeurtjies, en die muis hardloop van huis tot huis deur daardie lang, nou gangetjies; hulle kan regoor die hele dorp hardloop sonder om ooit in die strate uit te gaan.

Maar die kleremaker het uit sy winkeltjie gekom en stadig huis toe deur die sneeu gestap; hy het naby gewoon in College Court, reg langs die ingang na College Green. En hoewel dit nie 'n groot huis was nie, was die kleremaker so arm dat hy net die kombuis gehuur het.

Hy het alleen gewoon saam met sy kat, wat Simpkin genoem is.

Heeldag lank, terwyl die kleremaker by die werk was, het
Simpkin alleen die huis opgepas – en hy was ook lief vir
muse, hoewel hy hulle geen satyn vir jassies gegee het nie.

“Meouw?” het die kat gesê toe die snyer die deur oopmaak,
“meouw?”

Die kleremaker het geantwoord: “Simpkin, ons gaan ons fortuin maak, maar ek is uitgeput en tot op ’n rafel af. Neem hierdie ‘vier-penniestuk’ (dit is ons laaste vier pennies), en, Simpkin, neem ’n porselein potjie, koop vir ’n penny se brood, ’n penny se melk, en ’n penny se worsies.

En o, Simpkin, met die laaste penny van ons vier pennies, koop vir my ’n penny se kersiekleurige sy.

Maar moenie daardie laaste penny verloor nie, Simpkin, anders is ek verlore en afgewerk tot ’n stukkie papierdraad, want ek het nie meer gedraaide sy nie.”

Toe sê Simpkin weer: “Meouw!” en hy neem die vier-penniestuk en die porselein potjie, en gaan uit in die donker. Die kleremaker was baie moeg en het begin siek voel. Hy het by die kaggel gaan sit en met homself gepraat oor daardie wonderlike jas.

“Ek gaan my fortuin maak – skuins gesny – die burgemeester van Gloucester gaan op Kersoggend trou, en hy het ’n jas en ’n geborduurde wesie bestel met geel tafsy gevoer – en die tafsy is voldoende; daar bly niks oor nie, behalwe snysels om manteltjies vir muis te maak.”

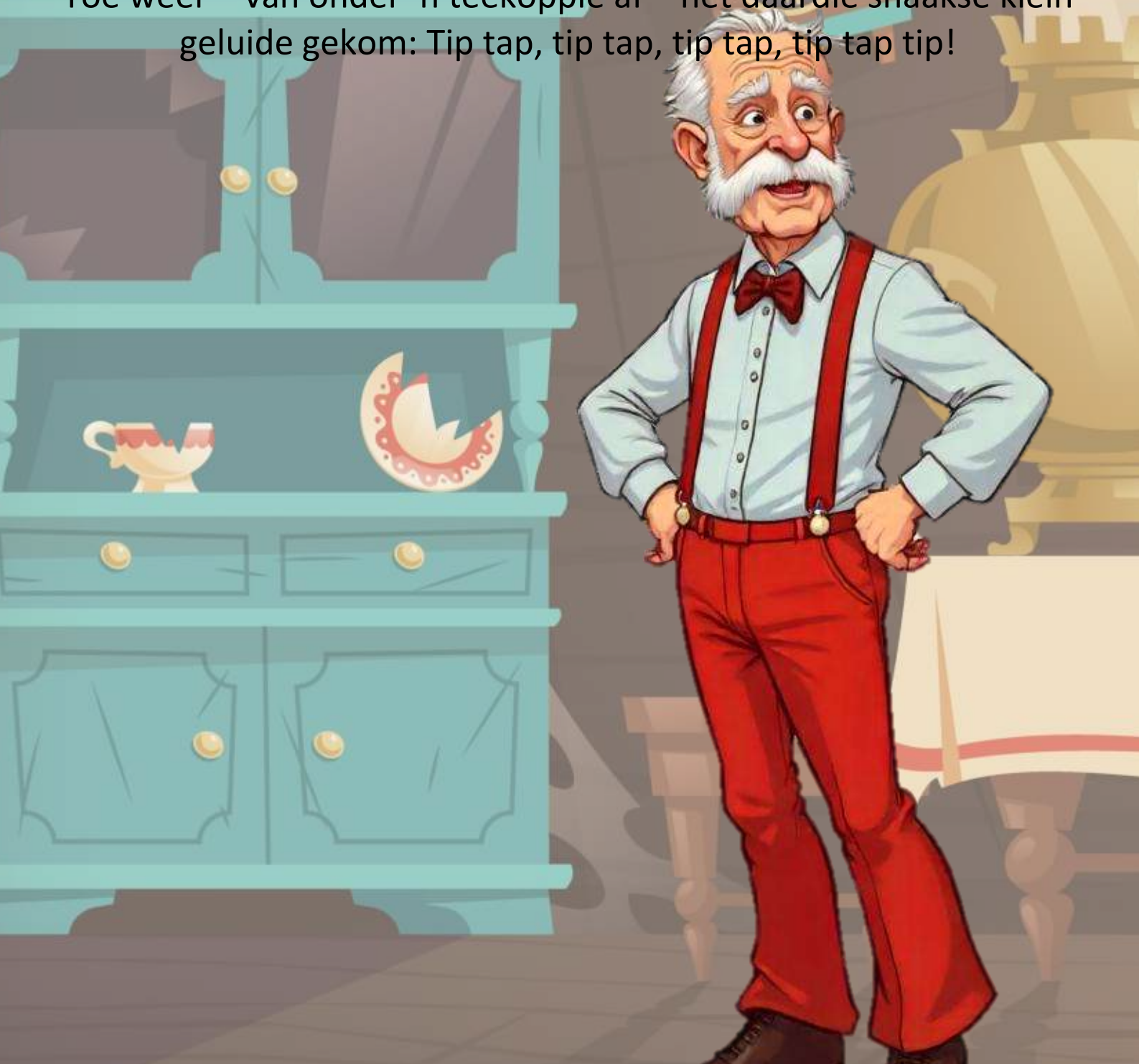

Toe skrik die kleremaker, want skielik – terwyl hy nog met homself praat – kom daar van die kas aan die anderkant van die kombuis 'n klomp klein geluide – tip tap, tip tap, tip tap, tip tap!

“Wat op aarde kan dit wees?” sê die kleremaker van Gloucester en spring uit sy stoel op.

Die kas was volgestapel met breekware en pannetjies, blou-wilgerpatroon borde, teekoppies en bekers. Die kleremaker het oor die kombuis geloop en doodstil langs die kas gaan staan. Hy het geluister en deur sy bril geloer.

Toe weer – van onder 'n teekoppie af – het daardie snaakse klein geluide gekom: Tip tap, tip tap, tip tap, tip tap tip!

“Dit is baie vreemd,” sê die kleremaker van Gloucester, en hy lig die teekoppie op wat onderstebo gestaan het.

Toe stap daar 'n klein, lewendige muisdame uit, en sy maak 'n nette buiging vir die kleremaker. Daarna hop sy vinnig van die kas af, en verdwyn onder die houtpaneelwand.

Die kleremaker gaan toe weer by die vuur sit, maak sy arme koue hande warm, en mompel saggies vir homself.

“Die wesie is uitgesny van perskekleurige satyn – met
tamboursteke en roosknoppies in pragtige glanssy!”
mompel die kleremaker. “Was dit wys van my om my laaste
vier pennies aan Simpkin toe te vertrou? Een-en-twintig
knoopsgate met kersiekleurige gedraaide sy!”

Maar skielik, van die kas af, kom daar weer ander klein
geluide –

Tip tap, tip tap, tip tap, tip tap tip!

“Dit is buitengewoon vreemd!” sê die kleremaker van
Gloucester, en hy draai nóg ’n teekoppie om wat
onderstebo gestaan het.

Toe stap daar ’n klein muis-heertjie uit, en hy maak ’n diep
buiging vir die kleremaker!

En toe, van oral oor die kas, het daar 'n koor van klein getik-
geluide gekom, almal saam en antwoorde op mekaar, soos
horlosiekevers in 'n ou, wurmgevrete vensterluik –

Tip tap, tip tap, tip tap, tip tap tip!

En van onder teekoppies en van onder bakkies het nóg klein
muise te voorskyn gekom. Hulle het een vir een afgehop van
die kas af en onder die houtpaneelwand verdwyn.

Die kleremaker het gaan sit, reg by die vuur, en gekla:

“Een-en-twintig knoopsgate van kersiekleurige sy! Klaar teen Saterdagmiddag – en dit is nou Dinsdagaand.

Was dit reg om daardie muise los te laat, wat ongetwyfeld aan Simpkin behoort?

Ag nee, ek is verlore, want ek het geen gedraaide sy meer nie!”

Die klein muis het weer te voorskyn gekom en na die kleremaker geluister; hulle het mooi gekyk na die patroon van daardie wonderlike jas. Hulle het fluisterend met mekaar gepraat oor die tafsy-voering en oor klein muis mantelkraag.

En toe, skielik, het hulle almal gelyktydig weggespring en afgehol in die gang agter die houtpaneelwand, piepend en roepend na mekaar terwyl hulle van huis tot huis gehardloop het; en toe Simpkin met die porselein potjie melk terugkom, was daar nie 'n enkele muis oor in die kleremaker se kombuis nie!

Simpkin het die deur oopgestoot en ingespring met 'n kwaai
“G-r-r-miauw!” soos 'n kat wat vererg is; want hy het die
sneeu gehaat, en daar was sneeu in sy ore en sneeu in sy
kraag agter in sy nek.

Hy het die brood en die worsies op die kas neergesit en
gesnuffel.

“Simpkin,” sê die kleremaker, “waar is my gedraaide sy?”

Maar Simpkin het die porselein potjie melk op die kas neergesit en wantrouig na die teekoppies gekyk. Hy het gesmag na 'n aandete van vet klein muis!

“Simpkin,” sê die kleremaker weer, “waar is my gedraaide sy?”

Maar Simpkin het stilweg 'n klein pakkie in die teepot weggesteek en vir die kleremaker gespoeg en gegrom, en as hy kon praat, sou hy gevra het: “Waar is my muis?”

“Ag nee, ek is verlore!” het die kleremaker van Gloucester gesê, en hartseer bed toe gegaan.

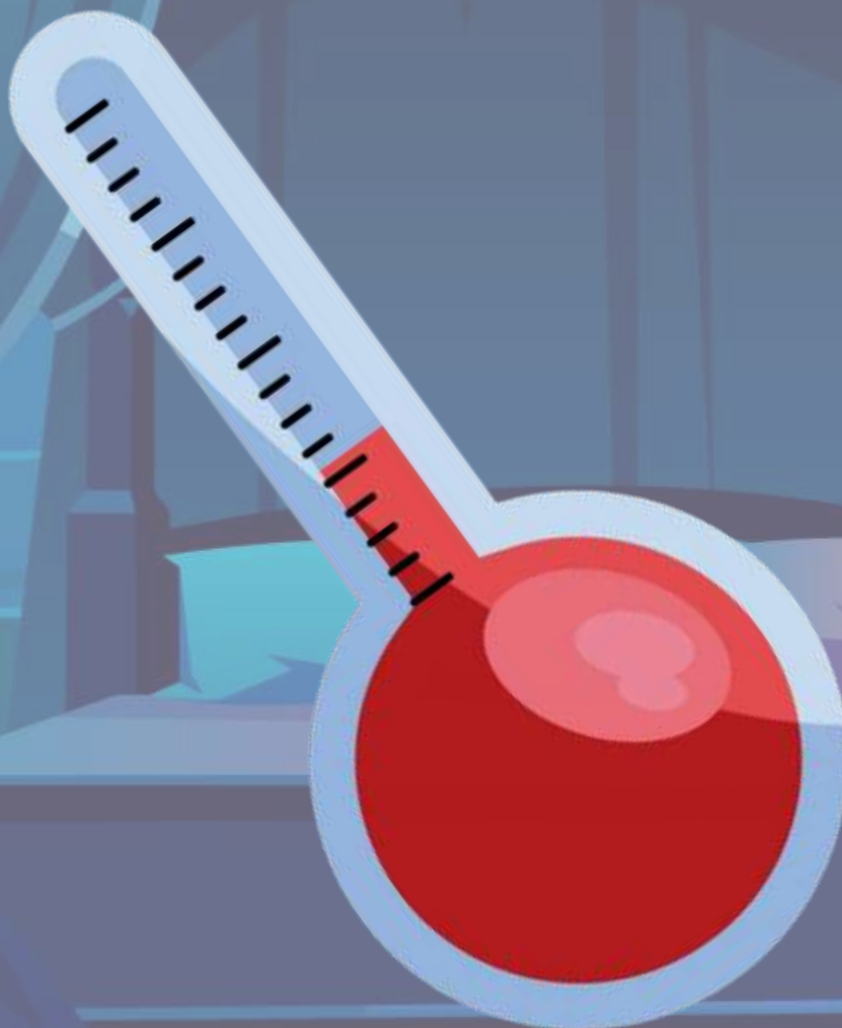

Die hele nag lank het Simpkin gesoek en gejag deur die kombuis – hy het in kassies geloer, onder die houtpaneelwand gekyk, en selfs in die teepot waarin hy die sy versteek het – maar hy het nie een muis gevind nie!

En elke keer as die kleremaker in sy slaap gemompel en gepraat het, het Simpkin gesê: “Miaw-ger-r-w-s-s-ch!” en nare, grillerige geluide gemaak – soos katte in die nag gewoonlik doen.

Want die arme ou kleremaker was baie siek met koors. Hy het rondgerol in sy vierpaalbed, en in sy drome het hy aanhou mompel:

“Geen gedraaide sy meer nie! Geen gedraaide sy!”

Die hele dag was hy siek – en ook die volgende dag, en die dag daarna.

En wat sou van die kersiekleurige jas word?

In die kleremaker se winkeltjie in Westgate-straat het die geborduurde sy en satyn uitgesprei op die tafel gelê – een-en-twintig knoopsgate – en wie sou dit kom toewerk as die venster gesluit was en die deur styf gesluit en gesluit gehou is?

Maar dit keer nie die klein bruin muis nie; hulle hardloop in en uit sonder enige sleutels, deur al die ou huise in Gloucester!

Buite het die markmense deur die sneeu gesloer om hul ganse en kalkoene te koop, en hul Kersfeespasteie te bak; maar daar sou geen Kersete wees vir Simpkin en die arme ou kleremaker van Gloucester nie.

Die kleremaker het drie dae en nagte lank siek gelê, en toe was dit Kersaand, baie laat in die nag.

Die maan het stadig oor die dakke en skoorstene opgeklim en afgekyk oor die ingang na College Court.

Daar was geen ligte in die vensters nie, en geen geluid in die huise nie – die hele stad Gloucester het vas geslaap onder 'n kombers van sneeu.

Maar volgens die ou verhaal, kan al die diere praat in die nag tussen Kersaand en Kersoggend (al is daar baie min mense wat hulle kan hoor, of wat weet wat hulle sê).

Toe die klok van die Katedraal middernag slaan, was daar 'n antwoord – soos 'n eggo van die klokgelui – en Simpkin het dit gehoor. Hy het by die kleremaker se deur uitgegaan en alleen deur die sneeu begin rondswerf.

Van al die dakke en gewels en ou houtgeboue in Gloucester het daar 'n duisend vrolike stemme gekom wat die ou Kersliedjies gesing het – al die ou liedjies wat ek nog ooit gehoor het, en sommige wat ek glad nie ken nie, soos Whittington se klokke.

Eerste en die hardste het die hanekraai weerklink:
“Mevrou, staan op en bak jou pasteie!”

“O, dilly, dilly, dilly,” sug Simpkin.

En nou, in ’n solderkamer, was daar ligte en die klanke van
dans – en katte het van oorkant die straat aangekom.

“Hei diddle, diddle, die kat en die viool!

Al die katte in Gloucester – behalwe ek,” sê Simpkin.

Onder die houtdakke het die spreekus en mossies gesing oor
Kerspasteie; die kaalkopkraai het wakker geword in die
katedraaltoring; en hoewel dit middernag was, het die
geelbeklyster en wipstertjies gesing; die lug was heeltemal
vol van klein kwetterende wysies. Die lug was vol klein
fluitende deuntjies.

Maar dit was alles nogal ergerlik vir die arme, honger Simpkin. Veral was hy gepla deur 'n paar skril klein stemmetjies agter 'n houttraliewerk. Ek dink dit was vlermuise, want hulle het altyd baie fyn stemmetjies – veral in 'n ysige swart ryp, wanneer hulle in hul slaap praat, net soos die Kleremaker van Gloucester.

Hulle het iets geheimsinnig gesê wat geklink het soos: “Zoem,” sê die blou vlieg; “hum,” sê die by;

“Zoem en hum,” roep hulle, “en so doen ons ook!”

En Simpkin het weggestap, sy ore geskud soos iemand wat 'n by in sy hoed het.

Uit die kleremaker se winkeltjie in Westgate-straat het daar 'n gloed van lig gekom; en toe Simpkin naderkruip om by die venster in te loer...

...was dit vol kerse.

Daar was die snippende geluid van skêre, en die klinkende klank van garing wat afgebreek word; en klein muisstemmetjies het hard en vrolik gesing:

Vier-en-twintig kleermakers
gaan 'n slak vang vroeg die dag,
maar die flinkste van die manne
het nie eers aan haar stert durf wag.
Sy steek haar horings uit so wyd,
soos 'n Kyloe-koei in volle spyt.
Hardloop, kleermakers, hardloop gou!
Sy vang julle almal — sommer nou!

Toe, sonder 'n pouse, het die klein muisstemmetjies weer
aangegaan:

“Sif my dame se hawermout,
Maal my dame se meel,
Sit dit in ’n kastaiingdop,
Laat dit staan vir eers ’n heel.”
“Roer dit met ’n silwerlepel,
Bak dit in ’n pan,
Dis vir my dame se Kersfeesfees,
Maak gou, so vinnig as jy kan!”

“Miauw! Miauw!” het Simpkin tussenbeide gekom, en hy
het aan die deur gekrap. Maar die sleutel was onder die
snyer se kussing – hy kon nie inkom nie.

Die klein muis het net gelag en met ’n ander wysie verder
gesing:

“Drie klein muis het begin spin,
Toe loer Mevrouw Kat skelmpies in.
‘Wat maak julle daar, my netjiese menere?’
‘Ons maak jasse vir deftige here.’
‘Mag ek inkom en julle drade sny?’
‘O nee, Mevrouw Kat, jy byt ons koppe af!’

“Miauw! Miauw!” het Simpkin geroep.

“Hei diddle dinketty!” het die klein muis geantwoord en vrolik gesing:

“Hei diddle dinketty, poppety pet!

Die handelaars van Londen dra skarlaken net;

Sy in die kraag, en goud in die zoom,

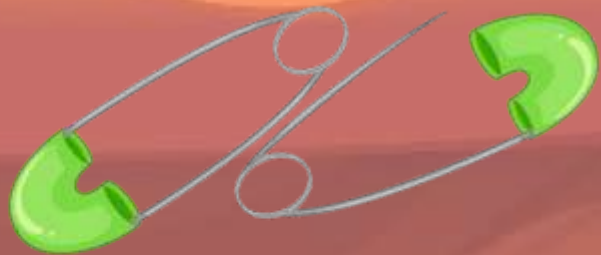
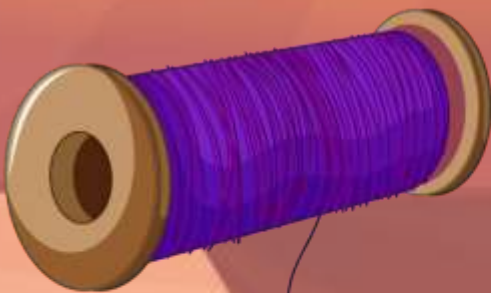
So marsjeer die koopmans vrolik en vroom!”

Hulle het met hul vingerhoede gekliek om die maat te hou,
maar geen van die liedjies het vir Simpkin bevredig nie –
hy het gesnuffel en gemiaau by die winkel deur.

Toe het die lawwe klein muise verder gesing:

“En toe koop ek
’n pannetjie en ’n kannetjie,
’n glippie en ’n druppie,
alles vir een ou duit –
en bo-op die kombuiskas, sommer uitgeluit!”

“Miauw! Krap! Krap!” het Simpkin op die vensterbank geskarrel; terwyl die klein muis binne op hulle pootjies gespring het, en almal tegelyk begin roep het met piepende stemmetjies:

“Geen gedraaide sy meer nie! Geen gedraaide sy meer nie!”

En hulle het die vensterluike toegemaak en Simpkin uitgesluit.

Maar steeds, deur die gleufies in die luike, kon hy die kliek van vingerhoede hoor, en klein muisstemmetjies wat sing.

“Geen gedraaide sy meer nie! Geen gedraaide sy meer nie!”

Simpkin het van die winkel af weggegaan en huis toe gestap, diep in gedagte.

By die huis het hy die arme ou kleremaker gevind – sonder koors, en rustig aan die slaap.

Toe het Simpkin op sy tone geloop, ’n klein pakkie sy uit die teepot gehaal, en dit in die maanlig bekyk.

En skielik het hy skaam gekry oor sy stoutheid, toe hy daaraan dink hoe goed en hulpvaardig die klein muis was!

Toe die kleremaker die volgende oggend wakker word, was die heel eerste ding wat hy sien op die lapwerkkomberse, 'n streng kersiekleurige gedraaide sy – en langs sy bed het 'n berouvolle Simpkin gestaan!

“Ag nee, ek is tot 'n rafel verslyt,” sê die kleremaker van Gloucester, “maar ek het my sy!”

Die son het op die sneeu geskyn toe die kleremaker opgestaan,
aangetrek en buitentoe gestap met Simpkin wat voor hom uit
gehardloop het.

Die spreekus het op die skoorstene gefluit, en die lysters en
robintjies het gesing – maar hulle het net hul gewone
voëltjiesgeluide gemaak, nie die woorde wat hulle in die nag
gesing het nie.

“Ag nee,” sê die kleremaker, “ek het my gedraaide sy, maar geen
krag – en geen tyd – behalwe net genoeg om een enkele
knoopsgat te maak nie; want dit is Kersoggend!”

Die Burgemeester van Gloucester trou teen die middaguur – en
waar is sy kersiekleurige jas?”

Hy het die deur van die klein winkeltjie in Westgate-straat oopgesluit, en Simpkin het ingehardloop – soos 'n kat wat iets verwag.

Maar daar was niemand daarbinne nie! Nie eens een klein bruin muis nie!

Die vloerplanke was netjies gevee en skoon; al die klein draadjies en sy-snyfels was opgetel en netjies weggedoen – alles was weg van die vloer af.

Maar op die tafel – o blydschap! – het die kleremaker 'n uitroep van verbasing gegee.

Daar waar hy net gewone uitgesnyde stukkies sy gelos het, het die pragtigste jas en geborduurde satynwesie gelê wat ooit deur 'n burgemeester van Gloucester gedra is!

Daar was rose en viooltjies op die voerings van die jas, en die wesie was geborduur met papawers en korenblomme.

Alles was klaar, behalwe net één enkele kersiekleurige knoopsgat.

En waar daardie knoopsgat nog moes wees, was daar 'n stukkie papier vasgespeld met hierdie woorde – in piepklein skrywe:
“Geen gedraaide sy!”

Geen meer gedraaide sy.

En van daardie dag af het die geluk van die kleremaker van Gloucester begin; hy het heel gesond en sterk geword, en ook heel ryk.

Hy het die wonderlikste wesies gemaak vir al die ryk handelaars van Gloucester, en vir al die deftige here in die omliggende platteland.

Nog nooit is daar sulke kant manchette, of sulke geborduurde moue en laprandjies gesien nie!

Maar sy knoopsgate was die grootste triomf van alles.

Die steke van daardie knoopsgate was só netjies – só fyn en presies – mens wonder hoe dit moontlik deur 'n ou man met 'n bril, krom vingers en 'n kleremaker se vingerhoed kon gemaak wees.

Die steke was só klein – só ongelooflik klein – dat dit amper gelyk het asof dit deur klein muis gemaak is!

THINK

DIGITAL ACADEMY